

In Gods liefdearmen

I. Onder moeders vleugels.

Vriendelijk schenen de stralen van de ondergaande zon op de kleine ramen van moeder Nijp's huisje. Het was een prachtige kleurrijke dag geweest, zoals alleen een late herfst die geven kan. De kleine Chris was net naar binnengeropen. Hij had de hele dag buiten gespeeld, maar nu werd het toch echt bedtijd. Achter in de goed verzorgde tuin, was een stoere meid van ongeveer 16 jaar druk bezig nog wat klusjes te doen. Ze zag er mooi en goed verzorgd uit en mede daardoor was ze behoorlijk populair in het dorp. Al sinds enkele jaren hielp Willempje haar moeder bij van alles en nog wat, maar binnenkort zou ze de ouderlijke woning gaan verlaten om op zichzelf te gaan wonen. Als ze daar aan dacht, dan sprongen de tranen haar in de ogen. Haar moeder merkte daar nooit iets van, want die wou ze dat zeker niet laten merken. Die had namelijk al genoeg verdriet. Een jaar terug was het nu al weer dat haar vader overleed. Hij was maar kort ziek geweest en toen kwam voor iedereen de grote klap. Haar moeder, Willempje en de kleine Chris bleven alleen achter! Alles wat ze kon bedenken om haar moeder te troosten of te ontzien had ze gedaan. Best zwaar soms, maar ze vond dat het nodig was. Daarom was ze ook het liefst bij hen thuis gebleven, maar ze ontkwam er niet aan; zij moest verder met haar leven. Ze zou naar de stad gaan, omdat ze daar een baan had gevonden, want er moest brood op de plank komen. Gelukkig lag de stad niet ver weg van dit mooie landelijke dorpje, waar ze alles en iedereen op haar duimpje kende en waar ze het liefst voor altijd had willen blijven wonen. Ze had zich daarom voorgenomen vaak naar huis te komen, om op die manier zo veel mogelijk bij moeder en Chris te zijn, van wie ze zo veel hield!

Chris, wat was ze gek op hem. Die kleine dondersteen wist met zijn vrolijke gekeuvel mama altijd weer op te beuren. Over papa sprak hij niet of nauwelijks, alleen als mama er over begon. Dan kon hij zulke aardige dingen over hem zeggen. Opeens werd ze er aan herinnerd dat de kleine vent binnen op haar zat te wachten. Het was een vaste gewoonte dat ze voor bedtijd nog even met elkaar speelden. Daar genoot ze altijd zo ontzettend van. Als ze stoeiden en hij dan op een gegeven moment kraaiend van plezier over de grond rolde, dan kon ze zien dat ook mama op dat moment al haar verdriet vergat. Snel ging ze naar binnen, waar Chris al op haar wachtte. Ze had het gevoel dat ze zich deze avond nog meer zou geven dan anders. Dat kwam vast omdat ze moest denken aan haar aanstaande vertrek uit huis. Binnenkort zouden deze dagelijkse spelletjes met haar broertje helemaal tot het verleden behoren. "Naar bed Chris", zei moeder. Chris luisterde, want hij was al wel zo oud dat hij dat had geleerd. Willempje bracht haar broertje naar zolder waar zijn bed stond, vlak bij haar eigen slaapplek. Ze zong met hem zijn slaapplek en kuste hem welterusten. Toen drong het tot haar door hoe gelukkig ze hier eigenlijk waren samen. Zouden ze ooit gelukkiger kunnen worden dan hier zo bij hun moeder? Ze kon het zich echt niet voorstellen.

Willempje zou altijd wel in haar gezellige dorpje hebben willen blijven waar alles haar zo trok. Als ze aan de stad dacht, dan was het met een zekere tegenzin. Nu wist ze het nog niet, maar toch zou het verblijf in de grote de stad haar tot een eeuwige zegen worden, door Gods leiding. Mevrouw Nijp was een goede en zorgzame moeder, maar wat ze zelf niet had kon ze ook niet aan haar kinderen meegeven. De kinderen werden dus ongelovig opgevoed, terwijl het zeker niet zo was dat vrouw Nijp helemaal ongodsdienstig was of er onverschillig tegenover stond. Integendeel, ze kon juist erg veel waardering opbrengen voor sommige Christelijke gewoonten. Maar van Gods genade, waaraan je deel kan krijgen door Jezus Christus, daar had ze nog nooit van gehoord. Daarvan zouden haar

In Gods liefdearmen

kinderen eerst horen, zij het op heel verschillende manieren. Voor haar dochter zou die tijd al snel aanbreken. De stad waar ze met tegenzin naar toe trok, zou de plek worden waar ze God zou ontmoeten. Daar bracht God haar in aanraking met een kring van Christenen en uit hun mond hoorde zij voor het eerst over de verloren toestand waarin de mens verkeert. Ze werd gewezen op de vergankelijkheid van het bestaan en er zo bij bepaald ernst te maken met de eeuwigheid. Toen ze daar tenslotte van een rondtrekkend evangelist het evangelie hoorde, ging het volle licht in haar ziel op en vond ze het ware geluk.

Chris bleef alleen bij zijn moeder achter, waar het hem aan niets ontbrak. Als een vogeltje zo vrij leefde hij onbezorgd zijn kinderleven. Totdat de belangrijke dag aanbrak dat Chris voor het eerst naar school moest en het de vraag was voor wie die dag nu eigenlijk het moeilijkst was, voor hem of zijn moeder. Maar alles went en zo raakte mevrouw Nijp ook gewend aan het alleen thuis zijn tijdens de uren dat Chris op school zat. Die uren werden voor haar een belangrijke voorbereiding voor de jaren dat Chris voorgoed weg zou zijn. En uiteindelijk brak die dag veel te snel ook daadwerkelijk aan, toen hij inderdaad definitief het huis uit ging. Pas klaar met zijn school, kwam hij terecht in een bakkerij, waar hij als leerling bakker het bakkersvak leerde en onder de knie kreeg. Hij bleef daar maar kort, want hij wilde naar de grote stad, waar ook zijn zus enkele jaren had gewerkt. Zij was daarna zelfs naar de hoofdstad van de provincie verhuisd was. En daar wilde hij ook naar toe, naar Leeuwarden, want daar moest het wel erg goed toeven zijn. Zo kwam het dat Chris, eerst als bakkersleerling en daarna als graag geziene bakkersknecht, van de ene bakkerij naar de andere, en van dorp tot dorp trok, totdat hij als twintigjarige jongeman in een welvarend dorp belandde, vlak bij de hoofdstad. Zijn hart had hem er naartoe getrokken.

II. Onder de rode vlag.

"Dijkstra, vanavond is er een vergadering; kom je ook?" "Vergadering, vergadering, altijd die vergadering! Man, 's avonds heb ik last van mijn benen. Ik heb dan veel meer zin om lekker bij de haard te zitten en mijn pijpje te roken, dan om eerst een half uur te moeten lopen om de vergadering bij te wonen, om vervolgens midden in de nacht thuis te komen. Nee Nijp, ik ben nu eenmaal niet zo'n volbloed socialist zoals jij. Knappen jullie het zelf maar op. Zonder mij loopt het ook wel." "Als we er nou allemaal zo over dachten, dan zou alles in het honderd lopen en wat zou er dan nog van al onze idealen terechtkomen? Het gaat om "coöperatie Excelsior" en we moeten het belang van de zaak blijven inzien. Excelsior hogerop! , weet je nog. Denk aan de strijd die wij te voeren hebben, Dijkstra!" , sprak Chris Nijp vurig. Het was, of hij een deel van zijn welsprekendheid had ontvangen van de leider van de partij, waartoe hij behoorde. "Hoger, hoger", bromde Dijkstra, die de vijftig al ruim gepasseerd was. "Het is mooi om idealen te hebben, maar een mens moet toch ook met zijn lichaam rekening houden. En daarom weet ik niet, of ik vanavond wel kom. Is er wat bijzonders?" "Ja, rekening houden met je lichaam is goed", antwoordde Nijp gevat, "maar niet teveel! En wat er vanavond te doen staat; er is een verkiezing voor een vacante bestuursfunctie!". "Die wordt dan vanavond vast en zeker toegekend aan Chris Nijp", besloot Dijkstra lachend.

Diezelfde avond vond de vergadering van de afdeling van de "bond van arbeiders in chocolade-en suikerwerken" plaats. De opkomst viel zeker niet tegen. Zo te zien waren deze mannen erg gedreven voor hun ideaal, de strijd tegen 'het kapitaal' en tegen de zo vele misstanden in de maatschappij. Hun werk van die dag zat erop en de avonduurtjes werden hier graag voor opgeofferd. Dijkstra was

In Gods liefdearmen

toch gekomen. "Er is vanavond een belangrijke bestuursvergadering", had hij tegen zijn vrouw zegt, "en om eerlijk te zijn wil ik Chris Nijp er wel graag in hebben. Hij is een overtuigd S.D.A.P'er. Er schuilt een goede lobbyist in die man. Hij kan behoorlijk zijn woordje doen en toont veel ijver voor de zaak. Je had hem vanmorgen eens moeten horen; het leek wel of hij een redevoering hield." Mevrouw Dijkstra antwoordde niet. Ze bemoeide zich totaal niet met dit soort dingen. Op 1 mei liep ze ook niet mee in de demonstratie; geen denken aan! Chris Nijp liet zo'n vergadering echter voor niets en niemand schieten. Hij had zijn vrouw lief en had graag nog even met de kinderen gespeeld, maar het was tijd om te gaan. Lachend keek hij om naar zijn vrouw, was zelfs nog even terug gerend om haar een zoen te geven, maar toen was het ècht tijd om te gaan. Uiteindelijk moest hij zich toch nog haasten om nog op tijd te komen. Chris Nijp was één en al ijver voor de goede zaak! Als er één recht had op het vertrouwen van de leden dan was hij het wel en dat vertrouwen werd die avond dan ook heel duidelijk zichtbaar in de uitslag van de stemming. Dijkstra keek in de richting van de gekozenen. Had hij niet voorspeld dat het zo zou gaan en was hij niet speciaal daarvoor die avond gekomen? Nijp zelf was verrast door de uitslag van de stemming. Zeker, hij had erg veel zin in de bestuursfunctie, maar hij twijfelde nog of hij daar wel de juiste persoon voor was. Met goed afgewogen woorden sprak hij zijn dankwoord uit, waarmee hij de uitnodiging voor de bestuursfunctie aannam. Hij beloofde zich nog meer te zullen inzetten voor de vereniging en de daarbij horende maatschappelijke en politieke vraagstukken van het partijprogramma. Een boegbeeld en voorman wilde hij zijn! Thuis zou hij proberen zijn jonge vrouw er enthousiast voor te maken, want die moest wel met hem mee strijden. Zij zou ook veel op moeten offeren door vaak alleen thuis te blijven, wanneer hij op pad was om mensen te winnen voor de dingen die zo belangrijk voor hem waren. Hij was ervan overtuigd dat hij op de goede weg zat! Wie kon daar nu nog aan twijfelen? Iedereen moest en zou voor deze goede zaak gewonnen worden en er mocht niet één achterblijven als het aan hem lag. Hij zou zich daar volledig voor inzetten. En toch had Chris Nijp toen, als het ware, een blinddoek om. Dat zou hij later pas door hebben en dan met hele andere gevoelens terugdenken aan deze tijd, waarin hij rekening hield met alles en iedereen, behalve met dat wat werkelijk waarde had voor tijd en eeuwigheid. God zou in zijn leven komen! Chris had er echter nog geen flauw benul van hoe dat zou gaan gebeuren!

Het was een vreemde combinatie; een kinderbijbel, samen met socialistisch propagandamateriaal en toch gingen ze bij Nijp thuis 'hand in hand'. Dat kwam zo: Nijp had van zijn zus een kinderbijbel opgestuurd gekregen via de post. Wat daar de bedoeling van was wisten ze niet precies en ze vroegen er ook niet naar. Maar ze hadden er allebei al ingelezen en het had hen toch, moesten ze eerlijk toegeven, behoorlijk geboeid. Die veel verguisde bijbel was toch zo gek nog niet. Hij bevatte zelfs treffende historische verhalen. Van Mozes bijvoorbeeld, die voor zijn verdrukte broeders in Egypte opkwam. Eeuwen geleden was er dus ook al onrecht. Toen waren er dus ook al mannen die in een vurig betoog schreven: "wij nemen het op voor de verdrukten". Het ging over rijken die in al hun luxe vergaten om naar de armen om te zien. Over Pilatus, die een rechtvaardig mens onrechtvaardig behandelde, waardoor hij zelfs aan een kruis moest sterven. Martelaars voor een heilig recht waren er dus ook al in die dagen! Chris vond daarom dat die bijbel hem nog wel eens goed van pas kon komen voor het socialisme. Hij zou hem daarom thuis met zijn vrouw nog meer gaan lezen, zodat hij de bijbel als wapen kon gebruiken in de strijd voor het socialisme. Hij zou hem gebruiken op zijn tochten langs verschillende huizen en families, om hen over te halen voor het socialisme. Hij zou bewijzen dat de bijbel aan zijn zijde stond. De bijbel had immers ook duidelijk een hekel aan onrecht,

In Gods liefdearmen

waarschuwde voor rijken en beschermde de armen, de onderkant van de samenleving, waar ook hij immers voor streed. De bijbel zou daarom Chris zijn handboek worden. Hij had er echter nog geen flauw benul van dat diezelfde bijbel hem ook zou veroordelen!

Veroordelen? Was Chris Nijp dan zo'n slecht mens, meer nog dan een ander misschien? Als iemand deze vraag aan Chris zelf gesteld zou hebben, terwijl hij zo ijverig vocht om 'de heilstaat' te willen realiseren, dan zou hij verbaasd hebben gereageerd. Hij zou er dan fijntjes op gewezen hebben wat hij wel niet allemaal deed voor de goede zaak. Was daar dan helemaal niets op aan te merken? Natuurlijk niet, volmaakt was hij zeker niet. Maar wie was dat dan wel? Niemand is toch perfect! Wel twijfelde hij soms sterk of de realisatie van zijn idealen ooit wel bereikt zou worden. Maar dat was wat anders. Over het algemeen was hij niet slechter of beter dan een ander. Nee, Chris Nijp was in eigen ogen zeker geen te veroordelen mens. Hij was goed voor zijn vrouw, zijn kinderen waren gek op hem; zijn vrienden prezen hem om zijn eerlijkheid en zijn loyaliteit. Hij gaf een ieder waar die recht op had. Wat kon hij nou nog meer doen, tenzij men het onmogelijke van hem zou verwachten? Maar wat hij niet door had, was dat deze op zich 'beste man' geen rekening hield met 'de zonde'. Wel met de zonden, en dan nog het meest van die van anderen, maar wat er aan slechtheid uit zijn eigen hart kwam, daaraan besteedde hij totaal geen aandacht. Hij kende Gods heiligheid niet. Het zou dan ook, voor een mens, onmogelijk geweest zijn om Chris Nijp te overtuigen van zijn eigen zondige toestand. En daarom zou God dat doen, zonder dat er ook maar iemand aan te pas kwam!

III. De eerste stralen van de volgende dag.

Het was een stille dag voor Chris Nijp, nu Dijkstra wegens privé omstandigheden een paar dagen vrij had. Nijp hield er van om mensen om zich heen te hebben en was altijd in voor gezelligheid. Maar ook de jongens waren nu weg en daarom inspecteerde Nijp de meelzolder maar eens. Hij had graag alles netjes op orde. Lege meelzakken lagen gewoonlijk in dezelfde hoek op elkaar gestapeld. Eerst werden ze uitgehangen om goed te drogen en vervolgens werden ze uitgeklopt. Zo gingen ze het langst mee. Nijp hield ervan om zijn werk zorgvuldig uit te voeren. Het was dan wel voor de coöperatie, maar hij werkte toch alsof het voor hemzelf was. Zo hoorde het ook, vond hij. Daarom was het niet verwonderlijk dat hij heel goed aangeschreven stond bij zijn directe leidinggevenden. Als anderen de kantjes er vanaf liepen, dan was Nijp allesbehalve makkelijk. Dan stapte hij erop af en durfde dan ook, als hij het nodig vond, flink op te treden. Hij zette dan zijn 'standje' kracht bij door de naam van God behoorlijk te misbruiken. Vloeken was iets dat Chris totaal niet meer in de gaten had, want hij vloekte te pas en te onpas, bij iedere gelegenheid die zich voordeed. Maar als hij op dreef was, dan vloekte hij zo vreselijk, dat zelfs zijn vrienden er van onder de indruk raakten en die waren wel wat gewend. Vandaag was het heel stil. Niemand legde hem een strobreed in de weg. Hij was hier helemaal alleen.

Op de ruime voorraadzolder, waar Chris Nijp één en ander controleerde, was het die dag zeer warm. 's Morgens was het al merkbaar geweest, bij het inladen van de zware zakken koren. Maar in de namiddag werd het pas echt heet op zolder en werd het bijna onhoudbaar. Zonder erbij na te denken keek Chris naar de grote openstaande deur. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en keek eens naar de westelijke hemel, waar de zon over enkele uren als een donkerrode bol weg zou zinken. Nu was de hemel nog strak blauw; er viel geen wolkje te bespeuren en toch vertrouwde Chris het weer niet. Er zat duidelijk onweer in de lucht. Allerlei gedachten spookten door zijn hoofd. Wat was het al

In Gods liefdearmen

lang geleden dat hij uit zijn geboorteplaats was vertrokken. Daar had hij zijn onbezorgde jeugd genoten en op één of andere manier stond hem dat nu opeens zeer levendig voor de geest; hoe Willempje samen met hem voor het huis bloemen inzaaide en hoe ze samen speelden voordat hij naar bed toe moest. Willempje, die nu ook al lang geleden getrouwd was en die zelf ook al lang kinderen had. Hij had ze al een hele tijd niet meer gezien! Chris schrok van zichzelf, want hij was hier niet op de meelzolder om te dagdromen. Er was immers nog genoeg te doen. Er moesten nog enkele kisten verplaatst worden en al was het dan wel erg broeierig en warm, daar kon het werk niet om blijven liggen! Chris raapte zich weer bij elkaar door hardop tegen zichzelf te zeggen: "Kom op jongen, aan het werk!" En terwijl hij dat zei, pakte hij een grote kist op.

Kleine oorzaken kunnen grote gevolgen hebben; bij het optillen van de laatste kist drong er een grote splinter onder een nagel van Chris, wat een hevige pijn veroorzaakte. De arme kerel stampvoette van de pijn en daarbij vloekte hij zo verschrikkelijk, zoals hij in zijn hele leven nog nooit gevloekt had. Hij raasde en tierde en vloekte zo hard hij maar kon... Plotseling werd Chris door zijn eigen optreden in die stille ruimte zich op eens bewust van zijn gevloek en van alle vloeken die hij ooit uitgesproken had. Het was net alsof die vloeken als één man op hem af stormden. Ineens overweldigde het hem op een manier die hij daarvoor nooit meegemaakt had. Hij had al zo vaak tegen God gevloekt en vaak op een vreselijke manier. Of er nu aanleiding voor was of niet, het maakte hem niets uit. Maar het was nu net of diezelfde God, die hij zo vervloekte, daar nu ineens zo maar voor hem stond. Hij had wel eens van God gehoord maar hij had hem niet gediend, laat staan geëerd. Hij voelde zich opeens heel erg klein worden in de tegenwoordigheid van die grote en almachtige God! De angst sloeg hem zelfs om het hart en 'kneep zijn keel dicht'. Zijn hart begon hevig te bonzen. Er was geen mens bij hem en er was niemand die hem bedreigde, maar toch; op dat moment werd hij zo bang als een kind! En daar in de eenzaamheid riep hij uit: "Oh God, ik erken dat U er bent! Dat U bestaat! En ik erken ook dat ik tegen U gevloekt heb. Wie ben ik in vergelijking met U? Wat moet ik doen? Ik heb wel eens gehoord dat mensen voor U neerbuigen. God, ik kniel hier voor U neer!" En tussen de meelzakken knielde Chris Nijp neer voor God.... En de engelen in de hemel zagen het en waren zeer blij. God was zijn werk van genade in Chris zijn hart begonnen! En, Hij zou het ook afmaken..

Dat waren heilige ogenblikken voor Chris Nijp, daar op die meelzolder, met zijn hoofd op de vloer, alsof hij niet diep genoeg kon bukken voor die grote God, die zich zo aan hem bekend gemaakt had. Nijp stond op. Hij was verbaasd en voelde zich verward. Hij vond het allemaal maar wonderlijk en vreemd. Wat zou er nu gebeuren? Hij droomde niet! Hij begreep niet goed wat er allemaal was gebeurd, maar hij wist heel goed dat dit geen visioen, maar nuchtere werkelijkheid was. Niets kon dat feit ongedaan maken. Daar was hij heel zeker van. Er kwam Nijp opeens een lied in gedachten. Het was al heel lang geleden dat hij die woorden gezongen had, maar opeens schoten die woorden hem zo maar te binnen: "Here, maak mij uw wegen bekend". En wat er daarna kwam was bij uitstek op hem van toepassing; "maak ze mij bekend door uw woord en Geest". Wat was er veel gebeurd waardoor God onteerd was! En wat moest er nu gebeuren? Nijp was een man uit één stuk, zeker geen halfslachtig persoon. Hij voelde onmiddellijk dat er strijd zou komen, want hij wist dat hij voortaan met God rekening moest houden! Hij had niet echt het gevoel dat hij nu gelukkig was, laat staan blij, maar hij was wel overtuigd geraakt, door God zelf! Daar hoorde hij de motoren van de vrachtwagen! De jongens waren terug en het werk vroeg weer zijn volle aandacht. Snel liep hij naar beneden. Nijp hield niet van dagdromen; hij was een echte aanpakker!

In Gods liefdearmen

Al de volgende dag zou de eerste 'vrucht' van Gods werk bij hem gezien worden. Hij had hier echter zelf geen flauw benul van! Er was een geestelijk proces bij hem gestart dat onmogelijk verborgen kon blijven. Nijp was met een paar van zijn maten in de bakkerij druk bezig en er moest hard gewerkt worden. Het was de tijd dat het roggebrood in de oven moest. Eén van de mannen had tegenslag bij zijn werk. Het lukte allemaal niet zo goed en de man werd een beetje opstandig. Toen vloekte hij, maar het viel verder niemand op, omdat ze er al lang aan gewend waren. Chris viel het juist voor het eerst in zijn leven wèl op en het sneed hem dwars door de ziel. En hoewel hij bekend stond als iemand die niet bepaald 'vies' is van vloeken, sprak hij zijn vriend er toch op aan door te zeggen: "gaat het door vloeken beter, Jelle?" "Nee natuurlijk niet", was het antwoord, "dat weet jij trouwens als geen ander". "Nou, dan kun je het vloeken toch ook wel laten", sprak Chris rustig. En dat had iedereen natuurlijk wèl gehoord. "Wat zou er met Chris gebeurd zijn?", zei één van zijn maten. "Wat nou, ga je bij het Leger des Heils?", zei een tweede, "Nou, dat zullen we nog wel eens zien..." "Jij hoeft maar één keer goed kwaad te worden en moet je dan jezelf eens horen", merkte een ander op. "Een gril, het gaat wel weer over!", besloot een derde. Nijp zei niets en het werk ging door... Die dag hoorde niemand hem vloeken, hoewel er extra op gelet werd. En nooit kwam er meer een vloek over Chris zijn lippen, zelfs niet één enkele keer!

IV. Verlangen naar God, vanuit het verdriet.

"Willempje was al weer lang geleden getrouwd en had zelf ook al weer kinderen", daaraan moest Chris denken op die warme middag, toen hij voor de grote openstaande deur van de meelzolder de hemel had afgespeurd naar onweerswolken. Inderdaad, Willempje was al een aantal jaren geleden getrouwd. En, omdat ze in haar meisjesjaren al gelovig was geworden, had ze er bewust voor gekozen om maagd te blijven en dat was haar met Gods hulp ook gelukt. De mooiste dag van haar leven was dan ook, toen Jan Roest haar ten huwelijk vroeg, de man van wie ze echt hield! Het had haar wel heel serieus in de oren geklonken: "ten huwelijk". Maar wat Jan haar toen had gezegd, nadat hij haar eerst blozend die vraag had gesteld, had haar hele hart gewonnen. Hij vroeg haar niet om verkering, nee, het ging hem om een verbintenis voor het leven! Zij was de vrouw, van wie hij het gevoel had dat God haar voor hem bestemd had. Niet dat hij haast had of zo, want hij wilde echt wel eerst alles rustig met haar bespreken, maar ze moest wel goed beseffen dat hij haar 'tot vrouw' vroeg. Verlegen en met een kloppend hart had ze toen haar hand in Jan zijn hand gelegd en 'ja' gezegd. Vol hoop begonnen ze toen aan een nieuw hoofdstuk in hun levensboek. Een hoofdstuk met een gouden rand! Niet omdat er geen zorgen waren, want er waren juist veel 'wolken' bij gekomen. Maar het waren wel wolken met een gouden rand, omdat voor hen achter de wolken 'de zon' scheen. Hun harten vonden rust in Gods liefde!

Wat was het toch dat Chris zo sterk deed verlangen om zijn zus weer te zien, een verlangen dat hij nauwelijks meer onderdrukken kon. Lang was het al geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Het was Chris toen zeker niet meegevallen. Een nacht en een deel van de volgende ochtend had hij doorgebracht bij zijn zwager en zus, en hij was daar getuige geweest van een echt christelijk gezinsleven. Jan was in gebed voorgegaan en had aan tafel hardop uit de bijbel voorgelezen. Ongedwongen alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was, dat wel. De gesprekken vond Chris echter niet zo leuk. Daarom was hij op een gegeven moment erg opgelucht geweest dat hij de schaatsen weer kon onderbinden, om zo snel mogelijk het dichtstbijzijnde station te bereiken, waar hij de sneltrein naar huis kon nemen. Toen hij in de treincoupé nog eens dacht aan wat hij bij Jan en

In Gods liefdearmen

Willempje gezien had, kwam hij tot de conclusie dat hij er geen goed gevoel over had. O zeker, aan hartelijkheid waren ze niets tekort geschoten. Integendeel, ze hadden alles voor hem gedaan wat mogelijk was. Maar die godsdienst.... die zat toch behoorlijk in de weg. Het was alsof ze geen echt contact hadden, of ze in twee compleet verschillende werelden leefden. Zelfs als ze helemaal niet over godsdienst spraken, dan nog was het merkbaar. Vreemd toch, die godsdienst, dacht Chris. Helemaal niets voor hem! Wat was het dan, dat hem nu toch weer zo sterk deed verlangen om zijn zus te zien. Een verlangen dat zo sterk werd, dat zijn vrouw tegen hem zei: "Man, dan moet je gaan!". Chris was toch niet te houden!

Chris had er zelfs een paar van zijn vakantiedagen voor over om het kleine dorpje te bezoeken waar zijn zus zo gelukkig leefde. Het was midden in de zomer en alles geurde en fleurde! Klein of groot, allemaal hadden ze hem hartelijkheid begroet. Door het mooie zomerweer kwamen ze alleen maar binnen om te eten. Verder stoeide hij buiten met de kinderen of zaten ze lekker in de tuin te relaxen. De sfeer was heel ontspannen. Jan Roest had nog wel een schildersklus die geklaard had moeten worden, maar omdat Chris er was, had hij bij wijze van uitzondering de kwast neergelegd. Hij wilde nu wel eens genieten. En dat hadden ze volop gedaan. Ze hadden samen paling gevangen en een onvergetelijke nachtwandeling gemaakt. Ze hadden over van alles en nog wat gesproken. Het viel Chris daarbij op dat die Jan zeker niet stom was, maar tegelijkertijd wel heel erg christelijk! Eén keer hadden ze bijna een aanvaring gehad. Chris was over politiek begonnen en had met vuur gesproken over de geweldige leider van zijn partij. Jan had die gelegenheid weer aangegrepen om enkele woorden te zeggen over de eeuwige dingen en over Jezus Christus, zijn verlosser. Het gevolg was dat er een enorme stilte viel. Een heel eind hadden ze toen achter elkaar gelopen, terwijl er ruimte genoeg was op het pad, maar Chris wilde niet naast hem lopen. En zo was het ook op het levenspad. Er zou een moment komen waarop dat anders werd, maar helaas zou Jan dat niet meer meemaken!

"Bij Jan en Willempje is iets wat wij missen", zo zei Chris toen hij thuiskwam tegen zijn vrouw. Ik ben er nu een paar dagen geweest en de kinderen zijn precies zo als die van ons. Ook heerst er een opgewekte stemming. Toch hebben zij iets wat wij missen. Ik weet niet precies hoe ik het zeggen moet, maar ik heb wel een ogenblik gedacht: "Ik wou dat ik ook zo was!". "De bijbel, die hebben wij ook, tenminste, de kinderbijbel, maar dat zal wel op hetzelfde neerkomen". "Nou, ik ben blij dat je het zo naar je zin gehad hebt", zei zijn vrouw. "Ik sta zeker niet afwijzend tegenover het christelijke, maar 'alles met mate' graag. Het is vandaag kermis in het dorp. Zullen we daar eens gaan kijken?". "De kinderen kunnen wat mij betreft gerust gaan. Hier heb je tien euro Yde, dan kun je wat leuks doen of wat kopen.. zie maar. Maar je zus moet wel met je mee". Zijn zus, Trijntje, iedereen noemde haar Tine, was een jaar ouder dan Yde, en ze was ongeveer acht jaar oud. Het was heel opmerkelijk dat Chris geen zin had om met de kinderen mee te gaan. Net zo onverklaarbaar was het dat de blonde achtjarige Tine veel liever thuis bleef, dan om met Yde naar de kermis te gaan. Van dwang was geen sprake en zo gebeurde het dat de familie Nijp dat jaar voor het eerst niet op de kermis te vinden was. Wat was er toch met hen aan de hand. Kwam het door Chris zijn bezoek aan de familie Roest? Kwam het omdat hij rondliep met het gevoel dat hij iets miste? God wist hoe het zat en hij zou verder werken!

Overall in het land greep ongenadig de griep om zich heen en degene die hij in zijn greep had liet hij niet zomaar weer los. Ook in het kleine dorpje, waar Roest zijn goedlopende schilderszaak had, was

In Gods liefdearmen

de griep epidemie doorgedrongen. De ziekte die niemand leek te ontzien, had ook de familie Roest te pakken gekregen. De ziekte trof ouderen en kleine kinderen, maar vooral ook sterke jonge mannen. Mannen in de bloei van hun leven werden zo 'zwak als kleine kinderen' en moesten het vaak zelfs met de dood bekopen. Het was bij de familie Roest een vreselijke toestand. Jan, die het hoofd van het gezin was en zeker niet gemist kon worden, voerde een strijd op leven en dood. Zou God dan niet genadig zijn? Zou hij niet luisteren naar de smeekbeden van Willempje? En naar de vele gebeden die door Gods 'kinderen' werden opgezonden, die Jan niet wilden missen en door wie ze inmiddels vele geestelijke zegeningen hadden ontvangen. Willempje was diep bedroefd. Als ze naar de man keek, die ze daar zo zag liggen, die ze liefhad als zichzelf en die ze absoluut niet missen kon, dan werd het haar te veel. Als ze in haar hart geen 'rust' had gevonden in Gods vaderliefde, dan had ze het niet meer getrokken en zou ze 'verdronken' zijn in haar verdriet. Vooral toen de dood zijn intrede deed en Jan daadwerkelijk voor zich opeiste!

Somber hing de herfstnevel in de straten van de hoofdstad. Op de wegen en in de plantsoenen maakten de ontbladerde bomen een trieste indruk. Geen zonnestraal brak door de wolken. Het leek alsof alles treurde. De takken lieten grote druppels vallen, als waren het tranen over de verliezen die geleden waren ten gevolge van de vreselijke griep epidemie. Chris Nijp zat verslagen voor zich uit te staren. Een paar dikke tranen waren op de rouwkaart gevallen die hij nog in de hand hield. Het was dus toch echt waar. De vorige avond was het verpletterende slechte nieuws gekomen. Willempje, zijn geliefde zus en de moeder van een hele schare nog jonge kinderen, was nu weduwe. Zijn vrouw had haar verdriet in stilte uitgehuld. Hijzelf had zich groot willen houden, maar het was hem niet gelukt. Geschreeuwd had hij van verdriet om dit grote verlies. Hij mocht Jan toch wel graag. De kinderen vonden het erg vreemd en hadden elkaar aangekeken alsof ze wilden zeggen: "waarom zijn papa en mama toch zo verdrietig?" Daar op tafel lag de rouwkaart. Chris pakte hem weer op en keek hem nu al voor de derde keer door. In stilte las hij: "vandaag ontsliep na een korte, doch hevige ziekte, in zijn Heer en Heiland onze geliefde man en zorgzame vader.....". Jan was niet meer!

Zou het sterven van Jan Roest tot een zaad van God worden dat in de aarde moest vallen en sterven om veel vrucht voort te brengen? Zou het ontslapen van deze oprechte getuige van Christus tot een zegen worden voor anderen, net zoals zijn leven was geweest? Zou Chris Nijp geogst worden, nu Jan Roest was gestorven? Chris was bedroefd en die droefheid zou omslaan in verlangen naar God! Deze vragen kwamen niet op in het hart van de totaal verslagen weduwe. Ze kon alleen maar denken aan haar grote verlies! Maar tegelijkertijd ook, dacht deze gelovige vrouw aan de blijdschap die haar man nu mocht 'proeven'. Hemelse vreugde was nu zijn deel geworden! Zelf had Jan het eens zo terecht gezegd bij het graf van een broeder die plotseling was weggenomen: "Onze broeder is nu met Christus en dat is verreweg het beste. Laten we daar veel aan denken". En nu werd dat eigen woord van Jan voor haar tot een kostbare nalatenschap. Haar man was met Christus! Onuitsprekelijke woorden hoorde hij daar in het paradijs van God. En ze moest denken aan een paar regels uit het gedicht, die ze vaak met haar lieve man gezongen had:

"O hoe onuitsprekelijk heerlijk...

... Zal het in de hemel zijn!"

In Gods liefdearmen

Chris Nijp was verslagen binnengekomen in de aula van de begraafplaats. Wat zag hij er tegenop om zijn zus onder deze meest droevige omstandigheden zo te moeten ontmoeten. Haar man zou naar het graf worden gedragen, terwijl het merendeel van haar kinderen nog steeds ziek op bed lag! Dat Willempje zo rustig was in haar verdriet en zo bovennatuurlijk kalm, dat greep Chris nog het meeste aan van allemaal. Waar kwam die rust toch vandaan? Zijn zus was toch ook maar een gewoon mens? Alles wat hij daar zag en meemaakte in de rouwkamer sneed hem dwars door de ziel! Op de begraafplaats zou Chris zijn verwondering nog groter worden. De eerste spreker die naar voren trad, richtte zich tot alle aanwezigen met het verzoek om bij het graf een lied zingen. Zingen?, dacht Chris. Zijn ze nu helemaal gek geworden? Zingen bij een dode? Hij vond het allemaal erg vreemd, ook omdat zojuist door iemand van de leiding gezegd was: "Zij die in Christus zijn, zijn aan het geweld van de dood ontrukkt; zij leven, ook al zijn ze gestorven!" en "Omdat ik leef, zult ook u leven, zo heeft de Heiland gezegd". Hij snapte er niets van. Was Jan nu dood of leefde hij soms nog? En toen klonk daar het lied over de begraafplaats dat door alle aanwezigen uit volle borst gezongen werd : " *'t hoofd omhoog, het hart naar boven; hier beneden is het niet; 't Ware leven...*" Hier werd dus duidelijk niet aan de dood maar aan het leven gedacht. Hoe was dat toch mogelijk? Het leek hem niet normaal. Nee, er werd wel over de dood gesproken, maar dan kennelijk niet over een 'gewone dood', maar over een dood die het gevolg is van de zonde. En over Christus, die zelf dood ging en vervolgens de dood teniet had gemaakt. Chris luisterde naar dit alles met ingespannen aandacht! Wat was het toch allemaal vreemd en toch... hij moest het toegeven; tegelijkertijd ook zo mooi!

"Chris, jongen! Hoe heb jij hebt gehad?" Die vraag kwam nota bene van zijn eigen zus en wat moest hij daar nu op antwoorden? Zij dacht aan hem en niet eens aan zichzelf. Ook weer zo wonderlijk! "Ik kan me niet indenken hoe je het zult redden met zoveel kinderen", antwoordde Chris. En hoewel dat geen antwoord was op Willempjes vraag, drong ze niet verder aan, maar ze sprak blijmoedig: "Als God er niet geweest was, dan had Jan mij en de kinderen nooit kunnen onderhouden." God zorgde er steeds weer voor dat hij werk had. Diezelfde God is ook nu nog steeds mijn God en vader. En bovendien, weduwen en wezen hebben een speciale plaats in Gods woord en in zijn hart. Ik zal geen kruimel brood minder hebben, als God dat niet wil." Dat antwoord maakte Chris heel erg klein. Hij wist niet meer wat hij er op zeggen moest en het werd dan ook tijd om te vertrekken. En toen Chris zijn hand uitstak om afscheid te nemen en met bewogen stem sprak: "het ga je goed Willempje!", Toen gaf zij hem nog de woorden mee: "Jongen, ik hoop dat je hier iets van meegekregen hebt". En dat was zeker het geval. Chris had iets meegekregen en hij zou zelfs nòg iets meekrijgen, want op weg naar het treinstation, vergezelde hem een jongeman, die als belangstellende op de begrafenis aanwezig was geweest. Die man zei tegen hem: "Ik zelf kan het je niet geven. Als God me de gave van 'het woord' had gegeven, dan zou ik veel meer kunnen zeggen, maar nu kan ik alleen maar zeggen: man, bekeer je tot God!".

Na zo'n begrafenis, kun je je voorstellen hoe het voor Chris was om weer naar huis te gaan. Hij was totaal van de kaart. Het was alsof hij in aanraking was geweest met de eeuwige dingen, en of alles, waarop hij tot dusver had gebouwd, wegzonk in het niets. Alsof hij er helemaal niets meer omgaf! Hij trof zijn vrouw diep bedroefd aan en zij wou snel van hem over Willempje en de kinderen horen, en hoe de begrafenis was geweest. Chris voldeed snel aan dit verlangen, maar begon toen over 'dat andere' te praten, dat wat hem zo bezig hield, alhoewel hij het nog niet goed kon benoemen. En toen vertelde hij over die man, die zo heel gewoon overkwam en zich bij hem had gevoegd tijdens de reis, en hoe hij kortweg had gezegd dat hij zich tot God moest bekeren. En dat hij toen voor zichzelf moest bekennen dat hij eigenlijk een diep ongelukkig mens was. Er was geen zweem van overdrevenheid of opwindings geweest in de woorden van die man. Hij had gemerkt dat het gewoon een spontane uiting was, van een man die oprecht blij was om zijn geloof. Een pure en echte uiting van een waarachtige en serieuze levensovertuiging van iemand, die daarvoor ook nog duidelijk een 'man van de wereld' was geweest. Daardoor was het misschien dat het maar zo korte woord en oproep tot bekering van

In Gods liefdearmen

die man, toch een diepe en onmiskenbare indruk op hem hadden gemaakt. Het had hem niet meer losgelaten. Het was een pijn uit Gods koker en die was raak! Chris sprak..., Chris huilde.... Serieus spraken hij en zijn vrouw uren achter elkaar. Het was diep in de nacht voor ze naar bed gingen. Slapeloos brachten ze de nacht door. Alles was nog duister voor hen.

Toen brak de nieuwe dag aan. Het echtpaar Nijp was blij dat ze het morgenlicht weer konden begroeten. In hun hart was het niet licht en beiden waren doodop. Dat kwam omdat het lichaam de nodige verkwikking van de slaap niet had ontvangen en ook, omdat er een andere vermoeidheid bij was gekomen, die nog ernstiger was dan die van het lichaam. Ze kenden Hem namelijk nog niet, die gezegd heeft: "komt allen tot Mij die vermoeid en belast bent en Ik zal u rust geven". aan het ontbijt werd weinig gesproken. Alles ging die dag op de automatische piloot. Chris moest naar de fabriek en zijn vrouw moest zich met de kinderen bemoeien. Maar Chris was die dag stiller dan ooit en ook de anders zo opgewekte huisvrouw deed zwijgend haar normale bezigheden. Beiden waren blij toen de dagtaak weer volbracht was en ze 's avonds weer bij elkaar waren. Zouden ze het nu weer over dezelfde dingen hebben? Zouden ze er nog wel over kunnen zwijgen? Hun hart was er zo vol van. Ze voelden zich zo ongelukkig, terwijl ze het niet konden verklaren. Toch stond het voor hen allebei vast, dat ze gelukkig konden worden door juist *die dingen*, waarover ze gehoord hadden. Als ze het maar zouden begrijpen en als ze maar wat meer licht op de zaak kregen. Nu was alles voor hen nog zo donker, zo duister, dat ze zich absoluut niet voor kon stellen dat er spoedig licht in de duisternis zou komen. En precies dat zou God doen!

Want wat bracht de heer de Jager ertoe het echtpaar Nijp juist diezelfde avond op te zoeken? Was dat Gods werk, die net als in het begin het woord sprak: "Er zij licht?!" Wilde hij ook in dit huis licht brengen, door in de harten van de familie Nijp Zijn 'genadezon' te doen opgaan? Chris was blij dat hij meneer de Jager kon begroeten, die hij de vorige dag had horen spreken over de liefde van Christus. De hele avond brachten ze door, terwijl ze spraken over het evangelie van de genade van God. Op de vraag die aan hem gesteld werd of hij in God geloofde, vertelde Chris wat er op de meelzolder was voorgevallen en hoe hij vanaf die dag nooit meer gevloekt had. Toen werd hem vervolgens door deze late bezoeker duidelijk gemaakt, hoe hij als onrechtvaardige en zondaar met God kon worden verzoend door de dood van zijn Zoon. Chris en zijn vrouw werden daarop vervolgens allebei 'naar het kruis' geleid, en daar knielden ze neer in diep berouw over een verloren leven 'aan de voeten' van Hem, die de zondaar zo lief had dat hij Zijn eigen leven voor hem af wilde leggen. En toen de boodschapper vertrok, bogen Chris en zijn vrouw zich neer voor God en gingen samen op de knieën om Hem te danken voor Zijn onuitsprekelijke gave. Beiden huilden van geluk over het behoud dat hun ten deel was gevallen. Licht was het geworden! Eindelijk.. Héérlijk licht! Een diepe blijdschap vervulde hun hart...

Iedere boom wordt aan zijn eigen vrucht herkent. Zo ook bij de familie Nijp. Chris voelde zich overgelukkig. Thuis liet hij zich onderwijzen uit de Bijbel, terwijl hij ook onmiddellijk contact zocht met andere gelovigen. Op zijn werk getuigde hij, wanneer het uitkwam. "Een hond blaft, wanneer zijn baas hem aanraakt", zei Calvijn ooit. Zouden de volgelingen van Jezus zwijgen als het om hun meester ging? Door zijn gedragsverandering kreeg Chris ook spot en hoon te verduren. Het was zoals de Heiland heeft gezegd: "een discipel is niet meer dan zijn Heer en wanneer ze mij vervolgen, dan zullen ze ook u vervolgen.." Chris kreeg al snel de bijnaam "nazarener", en daarin deelde hij in de smaad van zijn Redder. Hoewel het onterecht was, werd hem voor de voeten geworpen dat hij te veel met zijn God 'te koop liep'. Chris keek naar Boven voor kracht en uitkomst en het duurde niet lang of hij vond ander werk. Deze verandering zou maar van korte duur zijn, wat nauwelijks was hij aan zijn nieuwe baan begonnen of hij kreeg een noodlottig ongeluk, waardoor hij totaal ongeschikt werd voor dat werk. Onbegrijpelijk was toen de weg voor hen: een weg van lichamelijke pijn en van beproeving van het geloof. Maar de liefde van Christus was hen boven alles dierbaar, zodat het

In Gods liefdearmen

verdriet in stilte verdragen werd en ondanks alles bleven zij op de Heer vertrouwen. En God zou voor hen zorgen. Wonderbaarlijk zelfs!

Rustig zat Chris Nijp in de woonkamer. Het was voor hem een ongewoon moment. Vroeger werkte hij op dit tijdstip. Nu was hij arbeidsongeschikt en in afwachting van wat God verder zou doen. God wist dat hij voortaan op een geheel andere wijze dan voorheen in zijn eigen levensonderhoud zou moeten voorzien. God was zijn trouwe en zorgende Vader. Daarom zat Chris daar en het belangrijkste was nog wel dat van binnen alles rustig was. Hij dacht aan een versregel: "Ik geef mijn toekomst, weg en lot over aan uw vaderzorgen". Als man en vrouw waren ze aan het overleggen wat er nu moest gebeuren. Was het misschien mogelijk om een klein handeltje te beginnen en om goederen op voorraad te gaan houden? Chris zou proberen relaties aan te knopen met een bedrijf, die een treinreis van enkele uren verderop woonde. Hij wilde de volgende dag al vertrekken. 'Stil zitten' had hij nooit graag gedaan, want hij stond bekend als een harde werker! De volgende morgen ging Chris met de beste verwachtingen op pad. Reisgeld was er nog wel, maar hij wist niet dat zijn vrouw achterbleef met een beurs die bijna helemaal leeg was. Ze had daarover niets gezegd, want ze wilde haar man niet belasten. Onwillekeurig richtte ze haar oog op de muur naast de schoorsteenmantel, waar ze de voor haar zo bekende woorden las: "de Heer is mijn herder, mij zal niets ontbreken".

Vol verlangen zag vrouw Nijp uit naar de komst van haar man. Wat voor nieuws zou hij brengen? De uitkomst zou wel dicht bij zijn, want de nood was op zijn hoogst. En de nood zou toch niet groter zijn dan de Helper? Het was al schemerdonker en Chris was nog steeds niet thuis. De uren kropen voorbij voor deze wachtende vrouw en in haar hart overlegde zij hoe gelukkig ze allebei geworden waren nu ze de Here Jezus kenden als hun goede Herder. Zij genoten van Gods Vaderliefde. De weg mocht dan wel stijl zijn de problemen vele, toch waren ze geborgen voor tijd en eeuwigheid. Een danklied kwam op in haar hart! De voordeur ging open. Chris kwam binnen en de kinderen snelden hun vader tegemoet. Met één blik probeerde ze te peilen hoe de dag geweest was. Onmiddellijk zag ze dat al zijn moeite voor niets was geweest. Ze zou ervoor waken haar teleurstelling te laten blijken, want het moest voor Chris al zwaar genoeg geweest zijn. Ze verlangde ernaar dat de kinderen op bed zouden liggen, want dan konden ze alles met elkaar bespreken. Samen hadden ze al zoveel lief en leed gedeeld. Samen zouden ze ook dit moedig dragen in Gods kracht. Dat nam deze dappere vrouw zich voor in haar hart.

Een nieuwe dag was aangebroken. De vorige dag had geen uitkomst gebracht. Hoe zou het vandaag gaan? Het was twee uur in de middag. De kinderen waren naar school. Chris had tot zijn schrik gemerkt dat het laatste geld die ochtend op was gegaan aan de maaltijd die ze samen dankbaar hadden genuttigd. Wat moesten ze nu? Hun nood aan de mensen bekend maken? Als God het wilde, dan zouden ze dat zeker doen. Maar liever niet. En zo gingen ze op de knieën als twee innig verbonden zielen, om in alle eenvoud hun nood uit te spreken voor hun hemelse Vader. Enige ogenblikken later bracht de middagpost melding van een aangetekende brief die afgehaald kon worden op het postkantoor. Snel trok Chris zijn jas aan om de brief te gaan halen. Onwillekeurig keek hij op de klok. Het was tien minuten over twee. Kwam de verhooring op hun gebed dan al zo snel? Ja, hun gebed was inderdaad verhoord. De schrijver van de brief, zond zo'n € 5000 met de opmerking dat God hem gezegend had, en "dat dit bedrag misschien wel goed gebruikt kon worden om een handeltje te beginnen". God wou dit geld gebruiken als zegen voor Zijn dienst. En het geld is gezegend en dankbaar door Chris en zijn vrouw gebruikt bij al hun werk voor de Heer. En Chris en zijn vrouw leefden verder zonder zorgen, rustend in Gods liefdearmen!